

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

ren — når man har set det fejlagtige, det misvisende grundlag, hvorpå den foregår, kan vi ikke tage denne debat højtideligt.

Den er ikke sund, den er ikke bygget op, som en saglig debat skal være det; det er følelserne, der i øjeblikket spilles på. Der er nævnt kæmpestore tal på de personer, der står bag de henvendelser, vi har fået, men det forekommer mig at være misbrug, at man uden videre optæller medlemmerne i organisationer, som står tilsluttet en eller anden bevægelse, der udtaler sig om svangerskabslovgivningen, for man kan vel roligt sige, at man ikke har noget mandat fra medlemmerne. Altså: lad os hurtigst muligt stemme dette dagsordensforslag ned og gå videre med sagen.

Viggo Starcke: I anledning af nogle slutbemærkninger, som det ærede medlem fru Edel Saunte fremkom med om psykiaterne, deres sagkundskab og deres betydning, vil jeg lige minde om, at professor Rydberg har oplyst, at i De Forenede Stater er de legale aborters antal i forhold til folkemængden kun en tiendedel af, hvad de er her i landet, og at de psykiatriske indikationer af typen depressio mentis o. lign., som hos os er så yderst almindelige, kun forekommer med års mellemrum eller overhovedet ikke på amerikanske hospitaler. Det indeholder jo netop en voldsom anklage mod den danske psykiatri for at misbruge en videnskabelig maske til at skjule en social indikation med.

Det ærede medlem fru Edel Saunte sagde, at der var oparbejdet en stemning nu her i sidste øjeblik, fordi man fejlagtigt sagde: her er en social indikation. Det ærede medlem fru Edel Saunte tror sikkert selv, at det ikke er en social indikation, men at det er en medicinsk-social indikation. Men når det ærede medlem bliver stillet overfor den massive kendsgerning, at der rundt regnet foretages ca. 5 000 legale fosterdrab her i landet, og det kun er under 100 af dem, der ville være blevet foretaget på medicinsk indikation, synes jeg, det ærede medlem fru Edel Saunte må gå til bekendelse og tilstå, at den indikationsparagraf, som findes i lovforslaget, er en paragraf med social indikation. Det er en social indika-

tion, som bare er dækket af lidt fernis af fiktive psykiatriske diagnoser.

Jeg vil til slut gøre et par bemærkninger til den højtærede justitsminister. Såvidt jeg hørte, fik jeg ikke noget svar på det spørgsmål, jeg rettede til ham to gange, om ministeren ville hjælpe med til at give de nøjagtige oplysninger både med hensyn til faren for komplikationer og med hensyn til, at man ved et operativt indgreb af denne art altid ofrer barnets liv. Jeg ved ikke, om den højtærede justitsministers ord til det ærede medlem hr. Aksel Møller, at han i fremtiden i cirkulærerne ikke havde noget ønske om at holde noget skjult, også skulle omfatte det spørgsmål, som jeg rettede til den højtærede justitsminister. I så fald vil jeg gerne have det bekræftet:

Det er rigtigt, at der hos alle deltagere i denne diskussion kan forekomme større eller mindre misforståelser — ingen er jo fuldendt. Når den højtærede minister slår så stærkt ned på de misforståelser, som eventuelt kan findes i henvendelserne både fra gynækologerne, fra overlægerne og fra foreningen „Unge Hjem“, må jeg dertil sige, at den højtærede justitsminister jo selv er propfuld af misforståelser.

Han hører til de lykkelige væsener, som modtager åbenbaringer, som sætter ham i stand til at være bedrevidende i forhold til det udsnit af befolkningen, som igennem hele deres liv har beskæftiget sig med dette spørgsmål, og som skal praktisere loven. Hvad var der gået af os eller vor anseelse, hvis vi i virkelig alvorlig saglig forhandling frem og tilbage med de mest specialkyndige folk indenfor lægestanden havde prøvet at forme dette lovforslag så godt som muligt? Det, der er foregået i det sidste par uger, er jo kun postfægtninger til en virkelig gennemarbejdning og formulering af loven.

Det stærke synspunkt, som den højtærede justitsminister gør gældende, er, at det er ensartetheden, det først og fremmest gælder. Jeg tror, at den form for ensartethed, som den højtærede justitsminister vil gennemføre, vil medføre overordentlig stor splittelse udover landet med hensyn til specialisterne bedømmelse o. s. v. Man opnår ikke ensartethed på et så kunstigt grundlag. Man opnår kun ensartethed.